

TORONYIRÁNY

XX. 17.

2026. április 26.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 4. vasárnapja

Könyörgőnap papi hivatásokért

Könyörgőnap a jó termésért - Búzaszentelő

Április 29. Sienai Szent Katalin, szűz és egyháztanító, Európa társvédőszentje

Az élet az a nagy ajándék, amelyet Isten kezdetben is megígért az embernek. Az Ószövetségen végigvonul az a meggyőződés, hogy Jahve az élő Isten, tehát a jövőt csak tőle lehet várni. Az evangéliumban Jézus minduntalan úgy nyilatkozik meg, mint aki az életet ígéri és osztogatja. Az életet az Atyától kapta, de a Fiú jogán birtokolja (5,26). Így megvan a joga, hogy szabadon adományozza. Sőt megígérte azt is, hogy övéinek nem fogja szűken mérni. Igazi életnek csak azt lehet nevezni, amit ő ad, mert azon már nem uralkodik a halál. Hallgatói még nem érthették meg a bőséget, de annál jobban megértette az apostoli egyház, amely már az ő feltámadásából és megdicsőüléséből élt. Nála az élet magába foglalta a hazatérést az Atyához és a fiúi örökség átvételét. A benne hívők is azáltal jutnak el az élet bőségére, hogy részesednek feltámadásában, és az Atyánál elnyerik érdemeik jutalmát. Ha viszont arra gondolunk, hogy az ő megdicsőült élete kegyelem formájában már bennünk van, akkor ígéretét úgy is kell értelmeznünk, hogy már itt a földön ki akarja bontakoztatni bennünk azt a hitet, reményt és szeretetet, amely nem más, mint a természetfölötti élet megnyilatkozása.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 2,14a.36-41** Péter beszédének hatására egyetlen napon mintegy háromezer ember megkeresztelkedik.
- 2. 1Pét 2,20b-25** Jézus sebei által nyertünk gyógyulást.
- 3. Jn 10,1-10** Jézus különböző képekkel és hasonlatokkal ad kinyilatkoztatást önmagáról.

Képek a jó pásztorról

Képek és hasonlatok segítségével folytatódik Jézusnak az önmagáról adott kinyilatkoztatása. Ilyen ellentétekkel találkozunk: pásztornyáj, saját juhai-más juhok, ismerős hang-idegen hang, követés-menekülés, gondoskodás-pusztítás. Azonkívül a színhez tartozik a pásztor, a béres, a rabló, a tolvaj, a legelő és az akol. A magyarázatban a példabeszédet meg kell különböztetni az allegóriától. Az elsőben az egész történet vagy kép csak egy gondolatot világít meg, a másodikban azonban az egyes elemeknek is megvan a jelentésük. Itt nem állíthatjuk, hogy az egész fejezet Jézusnak egy beszéde. Sokkal jobban kitűnik belőle az evangélista szerkesztői tevékenysége. Kiragadja Jézus beszédeiből azokat a részeket, képeket és fordulatokat, amelyek bemutatják őt, mint övéinek pásztorát, továbbá amelyek az ő magatartását megkülönböztetik a törvény magyarázóitól, az álmessiasóktól és a tévtanítóktól. Az evangélista már figyelembe veszi Jézusnak azt a megértését is, amely az egyházban a húsvét és a pünkösöd óta végbement. Az első kijelentés az, hogy a pásztor egyenes úton jár. A kapun keresztül lép be a juhok aklába, nem úgy, mint a tolvaj. Tehát előttünk van egy palesztinai kép. Van egy közös akol vagy fallal körülvett karám, s több gazda oda tereli be éjjelre a maga kis nyáját, s őrt is állítanak a kapu elé. Reggel az egyes gazdák elmennek juhukért és kivezetik a legelőre. Jézus itt még nem mondja magát pásztornak, hanem inkább általános megállapítást tesz a pásztorról és a tolvajról. De kétségtelen, hogy az evangélista úgy akarta azt megörökíteni, mint Jézus konkrét célzását és összehasonlítását. A szembeállítás itt a pásztor és az idegen, illetőleg a tolvaj között van. A pásztor nem titkolózik, s az őt magától értetődően beengedi. A juhok pedig ismerik a hangját és követik. A tolvaj ellenben titokban mászik be, a juhok nem ismerik a hangját, azért elfutnak előle. A hallgatóságra vonatkozólag az evangélista csak azt írta, hogy Jézus ezt a példabeszédet mondta „nekik”, de ők nem értették meg szavait. Ki ez a „nekik”? Kikre céloz a hasonlat? Nyilván azokra, akik nem az ajtón keresztül mennek be, és akiknek a juhok nem sajátjai. Az értelmet akkor találjuk meg, ha a hasonlatot beállítjuk a könyv összefüggésébe. Jézus minduntalan hivatkozik arra, hogy őt az Atya küldte, mégpedig azért, hogy életet adjon az embereknek. Ha Izrael népét úgy vesszük, mint a szövetség és az ígért hordozóját, akikhez Jahve minduntalan küldött prófétákat, akiknek megígérte a megváltást és az igazi pásztor (Ez 37,24), akkor az üdvösség rendjében a nép javát csak azok szolgálják, akik igazolni tudják küldetésüket. A farizeusok és az írástudók magukat ültették Mózes székébe, így nem volt küldetésük, és legtöbbször nem a nyáj javát keresték, hanem saját dicsőségüket. Ha az előző fejezet azzal végződött, hogy a farizeusok elbizakodottan az igazság ismerőinek, látóknak mondták magukat, s ezért Jézus küldetését valójában nem is akarták megfontolni, akkor értelmileg az a beszéd összefügg az előző témával. Ott azt mondta róluk, hogy elbizakodottságuk miatt a bűnük megmarad.

Most pedig megbélyegzi őket, mint olyan vezetőket, akik nem hivatkozhatnak isteni meghatalmazásra; s a nyáj sem ismeri el őket igazi pásztoroknak. Jézus velük szemben azt állítja, hogy azt hirdeti, amit az Atyától hallott és nála látott (8,38), s így az általa hozott igazság szabaddá teszi az embert, azért őt jó szívvel lehet követni. Neki, mint pásztornak arra is van gondja, hogy „mindegyiket kivezesse” az akolból a jó legelőre. Ő tehát egyetemes megváltó akar lenni. Később majd azt is állítja, hogy ismeri övét és utána megy az elveszett báránynak, mert nem akarja, hogy akár egy is elveszzen a nyájából. Vagyis úgy fogadta el az Atyától a küldetést, hogy szereti is azokat, akikhez küldetése szól. Ezzel szemben a tolvajnak és az idegennek más tervei vannak. Akik magukat szeretik, nem a nyájat, azok mindenáron saját előnyüket keresik. Érthető tehát, hogy a farizeusok nem akarták a hasonlatot magukra alkalmazni. Majd a kép módosul. Jézus szó szerint azt mondja: Én vagyok a juhok ajtaja. Ezt lehet úgy fordítani, hogy a juhokhoz vezető ajtó, és úgy, hogy ajtó a juhok számára, amelyen keresztül ki- és bemennek a juhok. Az összefüggés ezt a második értelmet ajánlja. A kapu képe alkalmazása nem teljesen új. A Zsolt 118,19-20 beszél az igazság kapujáról, amely az Úrhoz vezet. Később a gnosztikusok is emlegették az ég kapuját és a sötétség kapuját. Ahogy Jézus az Atyához vezető útnak mondta magát (14,5), úgy lehet kapu is. Az értelme tehát az, hogy ő hozza az üdvösséget. A kapu mindig valahová nyílik, és alkalmat ad a belépésre. Majd csak később magyarázza meg Jézus, hogy ez a kapu hová vezet. Előbb összehasonlítja magát azokkal, akik előtte jöttek, s akik öhozzá mérten tolvajok és rablók voltak. Kétségtelen, hogy itt nem az öszövevényi prófétákra, Isten küldötteire kell gondolni. Ugyancsak nem lehet szó Keresztelő Jánosról sem. Ezekről Jézus mindig elismerően beszélt. Bár láttuk, hogy a könyv elején az evangélista vitázik János késői tanítványával, de őt magát Jézus igazi tanújának nevezi. A kijelentés értelmezésénél tehát az egész képet kell figyelembe vennünk. Az előbbi részben arról szólt Jézus, hogy a juhok gazdája reggel az ajtón megy be és kivezeti a nyáját. Az előtte jövők tehát csak azok lehetnek, akik az éj sötétjében lopózkodtak az akolba, s akiknek nem volt küldetésük. Ha pedig tolvajoknak és rablóknak nevezi őket, akkor csak olyanok lehetnek, akik ártalmára voltak és vannak az Istent kereső embereknek. Ezért az álmissiásokra és a nép képmutató vezetőire kell gondolnunk, akik nem az Isten országa felé terelték az embereket, hanem saját előnyüket keresték. Felsülésük abban nyilvánul meg, hogy a juhok nem követték őket. Az álmissiások mozgalma hamar összeomlott, és a törvénytudók aprólékos előírásait a nép igazában sohasem tette magáévá. Inkább tehernek érezte, nem Isten szavának. Az, hogy a kapu képe nyilvánlatkoztatott igazságot tartalmaz, azt az ismétlés is megerősíti. Jézus újra kijelenti: Én vagyok a kapu. Most már nem fűzi hozzá, hogy a juhok kapuja. Ellenben megmagyarázza a jelentését: Aki rajta keresztül megy be, az üdvözülni, ki-be jár és legelőt talál. Ő a nyáj számára hozza az üdvösséget, tehát öhozzá kell mindenkinek közeledni, illetve rajta keresztül bemenni az üdvösségre. Az előbbi részben azt állította Jézus, hogy a pásztor vezeti a nyájat a legelőre; most az üdvösség közvetítését a kapunak tulajdonítja. A képeknek ez az egybeolvadása is sajátos keleti stílusnak. Jézus itt magyarázza meg azt is, hogy hová nyílik a kapu: az üdvösségre lehet rajta keresztül belépni. Az üdvösség a végső cél: a hazatalálás, az élet. Ennek ellentéte a pusztulás, a romlás, amit a tolvaj és a rabló okoz. Neki, mint kapunak egészen személyes szerepe van: mindenki rajta keresztül lép be az üdvösségre. Ő tehát az egyetemes közvetítő. Itt is ugyanolyan kizárólagossággal beszél, mint amikor bejelenti, hogy senki sem juthat az Atyához, csak ő általa (14,6). A ki- és bejárás legfőbb jelzi, hogy az ember szabadon választhatja őt útnak és kapunak, hiszen az üdvösségből már senki sem akar visszajönni. A „legelőt talál” kifejezés a bőségre és a célhoz érére utal, és arra, hogy Isten boldogságra hívja az embert. Már a Zsolt 23,2 és Iz 49,9 is ebben az értelemben nyilatkozik. Jézus az ígéretet még külön kihangsúlyozza a szembeállításával, amely az egész képsorozaton végigvonul: a pásztor a nyáj boldogságát tartja szem előtt, a tolvaj ellenben vesztére tör. A szöveg mindkét hatást felső fokban fejezi ki: a tolvaj lop, öl, pusztít, vagyis tönkreteszi a nyájat, Jézus ellenben azért jött, hogy életük legyen és bőségben legyen.

Gál Ferenc

Gyermek, szülő, nevelés (4.)

Mikor igen?

„Igen” a családi jó légkörnek

Elhiszik? Ahhoz, hogy egy gyermek jól érezze magát, naponta akár ötszázszor is lehetőséget kellene adni a nevetésre. Minden egyes nevetés megnyitja az intelligenciát, elűzi a félelmet, és lehetőséget ad neki arra, hogy kommunikáljon a világgal. Tehát egy nagy „igen” az örömmek. Ma már mindenki – orvosok, pszichológusok, tudósok – hozsannákat zengenek az örömről. Azt mondják, aki nevet, az nem méregeti a pulzusát. A nevetés jót tesz az emésztésnek; ösztönzi a szívizműködést és erősíti az izmokat (hagyjuk a kocogást); aktiválja az agy kreatív zónáit és javítja a reflexeket (hagyjuk a mesterséges serkentőszereket), nevéssünk takarékosági okokból: a homlokráncoláshoz 65 izmot kell megmozgatnunk, a nevetéshez mindössze tizenötöt! Szerencsére olyan kevés is elég ahhoz, hogy örömet szerezzünk egy gyermeknek! Elég egy szó, egy simogatás, a papa és a mama egy kis tréfája, hogy boldognak érezze magát. A következő beszámoló is ezt bizonyítja:

„Mondhatom papa, hogy te nagyon jókat tudsz velem viccelődni. Emlékszel, amikor a nagy ágyban aludtunk, és te úgy jöttél oda, hogy a nadrágszűjadat a földhöz csapkodtad? Én megijedtem és elbújtam; közben te megérkeztl és én rájöttem, hogy csak vicc volt; akkor én is megvicceltelek; miközben mentél el, én olyan hangot adtam ki, mint egy kísértet, és mind a ketten elkezdtünk nevetni. Azért szeretlek, mert olyan jól lehet veled nevetni.” (Mara, 8 éves)

„Téged, mama akkor nagyon szeretlek, amikor játszol velünk, vagy amikor megpróbáljuk elkapni a papát, aki megviccelt minket.” (Simon, 7 éves)

„Kedves papa, úgy örülök, amikor elkapsz a pizsamámnál fogva, és felemelsz, és én úgy repülök, mint egy igazi repülőgéppel. Azt is nagyon szeretem, amikor arról mesélsz, hogy milyen csibész voltál kiskorodban.” (Márk, 7 éves)

Ahogy látható, nagyon kevés elég ahhoz, hogy örömet szerezzünk egy kisgyermeknek. Mégis sokszor mi vagyunk a boldogtalanságának okozói. Elnézést kérünk, de nagyon világosan ki kell mondani: az ok, ami miatt a gyermekek a legtöbbet szenvednek, a szülők szakítása és válása.

A válás olyan és akkora fájdalmat okoz a gyermeklélekben, amit a felnőttek nem is tudnak elképzelni.

„Igen” a szeretetnek

Ez tűnik a legkönnyebb „igen”-nek; szinte természetesnek vesszük – valójában azonban ez talán a legnehezebb, de mindenestre a legösszetettebb. „Nem igaz, hogy azért szeretjük a gyermekeinket, mert a sajátjaink. Azért szeretjük őket, mert megtanuljuk szeretni őket.” (Marcello Bernardi) Nagyon sokszor hisszük, hogy szeretünk, amikor pedig éppen az ellenkezőjét tesszük.

A szeretet nem azt jelenti, hogy tilos bármit megtiltani. „Szeretni” teljességgel összefér azzal, hogy „parancsolni”, „elrendelni”. Sőt, olykor meg is követeli ezeket, például amikor az apa azt mondja a gyermekének: „Vedd föl a bukósisakot!” Akkor szeretünk valakit, ha megakadályozzuk neki, hogy akár fizikailag, akár lelkiileg baja essék. Szeretni annyit jelent, hogy nagyon koncentráltan akarjuk megfogalmazni, hogy megtanítjuk a gyermeket emberként járni az élet útján.

Ahhoz, hogy megtanuljunk úgy járni, ahogy azt az embereknek kell, olyan embereket kell látnunk, akik ezt teszik. Ezeknek pedig alapvetően a szülőknek és a nevelőknek kellene lenniük.

Szülőknek, akik nem elégszenek meg azzal, hogy életet adtak, hanem utána is teremzők maradnak: segítenek a gyermekeknek a növekedésben és a felnőtté válásban. Szülőknek, akik ennek a nagy és magasztos feladatnak a végrehajtása érdekében saját maguk is újra és újra születnek és nevelődnek; mint azok, akik eddig eljutottak a könyv olvasásában és ezen a ponton nem is hagyják abba.

Azok az áldott hisztik!

Egy gyermekpszichológiai kongresszuson egy híres szakértő ezekkel a szavakkal fejezte be az előadását: „Isten mentsen minket a nyugodt, kiegyensúlyozott gyermekektől! Annak idején ez számított az ideális gyermeknek. Nagyon jó volt ministránsnak. De ma már, amikor tudjuk, hogy mi rejtőzik a felszín alatt, a legélénkebb gyermekek között kell keresnünk a ministránsokat.” Szerencsére alig lehet olyan gyermeket találni, aki olykor ne hisztizne. Valóban: „Szerencsére!” Félelmetes a nagyon édes és problémamentes kisgyermek. Vigasztalódjanak!

Áldott hisztik

A hisztinek ugyanis van egy nagyon is pozitív aspektusa: valamilyen módon a gyermek személyiségének a megnyilvánulását jelenti. Amikor egy kisgyermek felfedezi a saját személyiségét, ki is akarja azt mutatni, és észre akarja vetetni magát. Ezért van az, hogy a három-négy éves korban jelentkező első komolyabb hisztis korszaknak külön nevet is adtak: ez a dackorszak.

Hároméves kora körül a gyermek már túl van fizikai énjének felfedezésén: rájött, hogy van saját teste. Nos „fizikai énjének” felfedezésén keresztül elérkezik „pszichikai énjének”, azaz személyiségének a felfedezéséhez is. Nem véletlenül esik ugyanezre a korszakra az, amikor a gyermek elkezd használni az „én” szócskát: kezdi magát valóban különbözőnek érezni a dolgoktól, a világ többi részétől. Ezelőtt bele volt épülve az őt körülvevő világba, része volt annak: csak két és fél éves kora körül kezdődik az az időszak, amikor megismeri saját magát: egyértelmű jele ez annak, hogy felfedezte saját magát, mint a világ többi részétől különböző dolgot, megérti, hogy még a mamához és a papához képest is más – és ezt ki is akarja mutatni.

A kicsi gyermek, aki még nem sajátította el kifinomultabb eszközöket arra, hogy kifejezze például azt, hogy rosszul érzi magát, suta és kezdetleges módot választ arra, hogy ezt valahogy mégis kifejezze: a hisztit. Ez a kisgyermeknél egyfajta erőpróbát jelent, hogy saját magát megerősítse.

Amikor a 3-4 éves gyermek azt mondja: „nem”, egyáltalán nem biztos, hogy szülei akar ellenkezni: egész egyszerűen érezni akarja saját magát, gyakorolni akarja kialakuló személyiségét; önállóan akarja irányítani az életét. A pszichológusok és a pszichoanalitikusok szerint az ellenálláson keresztül a kisgyermek saját egyéniségét szilárdítja meg. Mintha ezt gondolná: most hadat üzenek a világnak, és megmutatom nekik, ki vagyok én! És kitör a tagadás. A világ ellen, de főleg a szülei ellen, akik a világnak a hozzá legközelebb eső részét jelentik. Az alkalmankénti hisztik miatt tehát nem kell aggódnunk. Értékes energiákat rejtenek.

Sokkal jobb egy kiabáló gyermek, mint egy olyan, aki néma és jó, mint egy dísz tárgy. Egy kis veszekedés nem árt. A túlságosan szelíd gyermekekre oda kell figyelni; lehet, hogy később apatikus, lusta, mindenfajta ész nélküli felnőtté válik, mások rabszolgájává; egyszóval „nem felnőtt” felnőtté. Eddig tehát minden rendben a hisztivel kapcsolatban.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Nincs szebb

Az idő tréfálkozik, mint április bohóca. Lehet sírni, nevetni, és a kettőt egybeszőni. Ez a tipikus Mozart-jelenség: könnyeken át mosoly...

Egyszer Rómában tréfált meg a bohóc, április elején, a Piazza Argentinán, ahol néhány napig laktam egy szerény albergóban. Reggel kitértam fény-Rómára az ablakokat és előntött a fehérség: a városban havazott. Mindegy, semmit sem rontott a látáson, Borromini templomtornyának rafinált architektúráján, és szinte megelevenedett az egykori pillanat, amikor a közelben Cézárt ledöfték. Arra a napra terveztem a Via Appiát. A régi utat, melyen legionáriusok masíroztak, és antik síremlékek pillantanak le legújabb századok egyre rozogább ablakain. Mert a szépség már régóta nem kelendő. Alkonyatkor indultam gyalog és autóbusszon a latin kapu felé; a katakombák fenyői halvány tűzzel lobogtak a bukó naptól. Aztán jöttek a kövek. A régi latin kövek, melyeken látni véltem a patanyomokat. Márványdarabkák heverték előttem, ahogyan a víz kimosta. Bő hó esett, de estére eltűnt, mint fehér pillangó. Ott jutott eszembe *Jékely Zoltán*. Verse 1948-ból: *Egy lányhoz, aki végigment a Via Appián*. Előző esztendőben kószáltam az Idegenek temetőjében, ahol Keats és Shelley nyugszik. A két romantikus angol – a XIX. század elejétől. Keats ódája a görög váza-képről emlékezetes –, múzeumból. Jékely pedig visszahozta eleven sugárással a versébe. A táncos lányt, akiről azt írja: „virág, madár nem nőhet bele szebben / a formába, melybe rendeltetett.” A forma most az antik temetői út, a Via Appia, a legionáriusok vonulási tere, ahol a lányhoz pásztori kéz tartozik, egy ifjúé: zenél, és szerelmet érez. Mindketten a vázáról léptek elém bánatot és örömet szerezni az idő múlásában, és a rögzített szépség jegyében, amely soha el nem múlik. A szépség a táj, a múlt, a jelen és a jövő, melyben a lényegesnek nem lehet változnia! Az egybeforrta Egésznek, hogy az ember ne felejtse: „nincs szebb, mint a szépségről dalolni.”

hírek ..... információk

A III. ÁGOTA Futást április 18-án, szombaton rendezték meg a szegedi Dóm téren, ahol közel nyolcezer résztvevő állt rajthoz, hogy támogassa az ÁGOTA Alapítvány munkáját. A rendezvény a sporton túl közösségi és jótékonyági esemény is volt, változatos programokkal és több távval, a gyerekfutástól a félmaratonig. A befolyt összegből Ágotafalván egy új gyerekház épül.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a soron következő tematikus sétát május 2-án, szombaton 10.30-kor rendezzi. A 90 perces séta során bemutatják a Hősök kapuját, illetve a Dömötör-tornyot díszítő Abanovák Vilmos freskókat. A program gyülekezőhelye: Szegedi Dóm Látogatóközpont fogadótere. A program előzetes regisztrációhoz és jegyváltáshoz kötött. Jegyváltás a Szegedi Dóm Látogatóközpont jegypénztárában (Dóm tér 16.) lehetséges. Jegyár: 3.500,- HUF/fő. Regisztrációs e-mail cím: domlatogatokozpont@gmail.com.

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint május 2-án, szombaton 17.30-kor Üllésen, május 3-án, Húsvét 5. vasárnapján 10 órakor Csongrádon, 11 órakor pedig Végegyházán és Szeged-Petőfitelepen lesz bérmálás.

Májusban, a Szűzanya hónapjában folytatódik a Pasztorális Helynökség által indított, Hétköznapi teológia címen meghirdetett online előadássorozat, amelynek célja, hogy felnőtt keresztények is tanulhassanak a hitünk tartalmáról. Alaptémákat érint egy-egy előadás, amely közérthető nyelven szól teológiai kérdésekről. A következő előadás május 7-én, csütörtökön kivételesen 20 órakor kezdődik. Előadó: Szabó Ráhel domonkos nővér, a címe: A Guadalupéi tilma titkai – Az emberáldozatoktól az Eucharisztiaig. Az előadásba a Zoom elektronikus felületén lehet bekapcsolódni, melyhez kapcsolódási linket a pasztoralis.hu oldalon található űrlap kitöltésével lehet igényelni.

TermészetBarát zárandokséta Szent Ferenc nyomában címmel szervez közösségi sétát a CsaládKözPont május 9-én 10.00-tól 14.00 óráig a teremtett világ megbecsüléséért, szeretetéért – hogy az utánunk érkező generációknak is éltető, tápláló, békés otthona lehessen. A közös gyaloglás a domaszéki Stella Maris Vendégházból indul, majd a délutáni visszaérkezés is ugyanide történik. A nap folyamán közös imádságra, beszélgetésre hívják a résztvevőket a szervezők. Egyszerű harapnivalóval készülnek. További információk és online jelentkezési lehetőség a pasztoralis.hu oldalon található.

A Dóm Művészeti Szalon keretében május 14-én 18 órától Piros Ildikó, Kossuth- és Jászai Mari-díjas színművész előadásán vehetnek részt az érdeklődők. Az est során megelevenednek fia, a Hubby-díjas Huszti Gergely regényeinek alakjai. Korrajz és irodalmi időutazás, tele hittel, humorral és szenvedéllyel. Az „Úrlányok az Adrián” egy a boldog békeidők hangulatát megidéző felolvasószínházi est, ami az Osztrák-Magyar Monarchia leghíresebb és legszebb üdülőhelyére, Abbáziába repít. A helyszín a Szegedi Dóm Látogatóközpont. A helyfoglalás érkezés szerint történik. Jegyek vásárolhatóak a Látogatóközpont jegypénztárában, vagy a jegy.hu internetes felületen. Jegyárak: a Dóm Művészeti Szalon legutóbbi évadának bérlettulajdonosainak: 2.000,- forint/fő, egyéb esetben: 4.000,- forint/fő. A Dóm Művészeti Szalon vendégei a bérlet bemutatása ellenében a Látogatóközpont jegypénztárában vehetik meg a kedvezményes jegyeiket. Szeretettel várják az érdeklődőket a szervezők!

Július 16. és 19. között először rendezik meg Szegeden a Kárpát-medencei Ferences Ifjúsági Találkozót az alsóvárosi ferences központban, Assisi Szent Ferenc halálának 800. évfordulója alkalmából. A négynapos esemény lelki programokat, közösségi élményeket, koncerteket és kulturális programokat kínál a fiataloknak. A programok között szerepel egy kerekasztal-beszélgetés Kovács Ákos részvételével, valamint tanúságtételek és egy Szent Ferenc életéről szóló színdarab. A szombati napon városmissziós zárandoklat és fáklyás körmenet is lesz. A találkozót hagyományteremtő szándékkal szeretnék megszervezni, amely erősíti a Kárpát-medencei fiatalok közösségét. További részletek és jelentkezési lehetőség a www.ferencesek.hu/iftali webes felületen található.

Leó pápa üzenete a hivatások 63. világnapjára (1.)

Isten ajándékának belső felfedezése

Kedves Testvéreim, Kedves Fiatalok!

A feltámadt Jézus vezetésével és oltalma alatt húsvét negyedik vasárnapján, „a Jó Pásztor vasárnapján” tartjuk a hivatások 63. világnapját. Ez kegyelmi alkalom arra, hogy megosszunk néhány gondolatot a hivatás belső dimenziójáról, melyet úgy értünk, mint Isten azon ingyenes ajándékának felfedezését, amely szívünk mélyén sarjad és bontakozik ki. Járjuk végig hát együtt egy igazán szép életnek az útját, amelyet a Pásztor mutat nekünk!

A szépség útja

János evangéliumában Jézus szó szerint így határozza meg magát: „a szép pászor” (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jn 10,11). Ez a kifejezés egy tökéletes, hiteles, példamutató pászorra utal, aki kész életét adni juhaiért, s ezzel kinyilvánítja Isten szeretetét. Ő olyan pászor, aki magával ragad: aki rátekint, felismeri, hogy az élet valóban szép, ha őt követjük. Ennek a szépségnek a megismeréséhez azonban nem elegendők a testi szemek vagy az esztétikai szempontok: szemlélődésre és belső elmélyülésre van szükség. Csak az mondhatja bizalommal: „Bízom benne, vele az élet valóban szép lehet, ezt az utat akarom járni”, aki megáll, figyelve hallgat, imádkozik, és befogadja az ő tekintetét. A legcsodálatosabb pedig az, hogy amikor tanítványainak szegődünk, mi magunk is „széppé” válunk: szépsége átalakít bennünket. Ahogyan Pavel Florenszkij teológus írja, az aszkézis nem „jó” embert, hanem „szép” embert hoz létre. A szentek ismertetőjegye ugyanis – a jóság mellett – a Krisztusban élő emberből sugárzó ragyogó lelki szépség. Így tárul fel teljes mélységében a keresztény hivatás: részesedés az ő életében, osztozás az ő küldetésében és ragyogás az ő szépségében.

Ez a belső élet-, hit- és értelem összeköttetés volt Szent Ágoston tapasztalata is, aki a Vallomások harmadik könyvében – miközben megvallja ifjúkori bűneit és hibáit – így ismeri fel Istent: „Bensőbb voltál legbensőbb valómnál.” Önmagán túl felfedezi az isteni világosság szépségét, mely vezeti őt a sötétségben. Isten jelenlétét lelke legmélyén fedezi fel, s ebből megérti, mennyire fontos a belső élet gondozása, mint a Krisztussal való kapcsolat tere, és mint az az út, amelyen megtapasztalhatjuk Isten szépségét és jóságát életünkben.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Őrs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.